vers VOOR vers

LEZING 8
74 MINUTEN

NUMERI

18-20

Priesterschap als dienst, reiniging door de rode koe en Mozes' ongehoorzaamheid bij Meriba.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/numeri/18-20

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Aärons priesterschap en verantwoordelijkheid	3 min	4
2	De taken en grenzen van de Levieten	2 min	5
3	Geestelijke gaven zijn bedoeld om te dienen	2 min	6
4	Leiderschap aanbieden en Christus volgen	3 min	8
5	De Bijbelschool en het gezag van oudsten	3 min	9
6	Vrijwillig lesgeld voor Bijbelonderwijs	2 min	11
7	Je gave dienen zonder die op te dringen	4 min	12
8	Zonde en tucht in de gemeente	2 min	14
9	Offergaven als onderhoud voor de priesters	2 min	15
10	God als erfdeel in plaats van grondbezit	2 min	17
11	De tienden voor Levieten en priesters	3 min	18
12	De rode koe en het reinigingswater	2 min	21
13	Tempelherstel en de vervulling in Christus	3 min	22
14	De rode koe verbranden en de toevoegingen	3 min	23

15	Reiniging op de derde en de zevende dag	3 min	25
16	Onrein door doden en graven	3 min	27
17	Besprenkeling en reiniging na een sterfgeval	2 min	29
18	Reinigingswater maakt de bedienaar onrein	3 min	30
19	Mirjams dood in het veertigste jaar	2 min	32
20	Geloofsafval tijdens de woestijnreis	3 min	33
21	Offers zonder gehoorzaamheid aan God	4 min	35
22	Watergebrek en Gods bevel bij de rots	3 min	37
23	Mozes slaat de rots en mag Kanaän niet in	3 min	39
24	Mozes heiligt God niet bij Meriba	4 min	41
25	Edom weigert Israël de doortocht	3 min	44
26	Aärons dood en Eleazars opvolging	3 min	46
	Om verder te lezen		47

1

Aärons priesterschap en verantwoordelijkheid

De hoofdstukken die voor ons liggen, zijn een mengeling van, zou je kunnen zeggen, saaiheid aan de ene kant en sensationele verhalen aan de andere kant. De hoofdstukken 18 en 19 grijpen terug op bepaalde wetten over de priesters en reiniging enzovoort, zoals we die op andere plaatsen in de Pentateuch zijn tegengekomen, ook in het boek Numeri. Maar dan hebben we in de hoofdstukken 20 en 21 weer actie, bijzonder interessante verhalen. En natuurlijk zullen we in de hoofdstukken 22 tot en met 24 het verhaal van Bileam vinden, dat ongetwijfeld boeiend zal zijn.

Maar in hoofdstuk 18 heeft God inmiddels in de hoofdstukken 16 en 17 het priesterschap van Aäron bevestigd tegenover degenen die daar bezwaar tegen maakten. Mannen als Korach en degenen die bij hem waren, zijn nu dood. En God heeft op bovennatuurlijke wijze, doordat de staf van Aäron uitbotte, laten zien dat Aäron degene is die God heeft uitgekozen om Hem in de tabernakel te vertegenwoordigen. We krijgen een beschrijving van de taken van de priesters en ook van de manier waarop in hun levensonderhoud wordt voorzien. Er staat nauwelijks iets in dit hoofdstuk dat geen herhaling is van dingen die we elders hebben gevonden.

Maar er staat:

> De HEERE zei tegen Aäron: U, uw zonen en uw familie met u, moeten de gevolgen dragen van ongerechtigheid in het heiligdom. En u, en uw zonen met u, moeten de gevolgen dragen van ongerechtigheid binnen uw priesterambt.
>
> NUMERI 18:1

Het is niet helemaal duidelijk hoe God dat bedoelt: de ongerechtigheid die met het heiligdom samenhangt, de ongerechtigheid die met het priesterschap samenhangt. We weten wel dat zowel het heiligdom als het priesterschap geheiligd moest worden.

Ze moesten gereinigd en gewijd worden voordat ze gebruikt konden worden. Maar in welke zin die ongerechtigheid door Aäron en zijn zonen wordt gedragen, dat begrip is voor mij moeilijk te vatten.

[Vertalersnoot: De Engelse Bijbeltekst die de spreker hier uitlegt, spreekt van het dragen van 'ongerechtigheid'; de hierboven aangehaalde Nederlandse vertaling spreekt van het dragen van 'de gevolgen van ongerechtigheid'.] Voor God is het uiteraard begrijpelijk en het betekent iets. Wat het precies betekent, begrijp ik niet. En misschien zou het nuttig zijn om het te begrijpen, maar misschien ook niet. Misschien zou het helemaal geen verschil maken of we het begrepen of niet. Dat is moeilijk te zeggen.

2

De taken en grenzen van de Levieten

> En u moet ook uw broeders, de stam Levi, de stam van uw vader, met u naar voren doen komen, zodat zij zich bij u aansluiten en u dienen. U echter, en uw zonen met u, moeten vóór de tent van de getuigenis zijn. Zij zullen uw taak vervullen en de taak ten behoeve van heel de tent. Alleen mogen zij niet in de nabijheid komen van de voorwerpen van het heiligdom, en van het altaar, opdat zij niet sterven, zij niet en u ook niet.
>
> NUMERI 18:2-3

Dus als Aäron de Levieten zou toestaan dicht bij de voorwerpen te komen en die aan te raken, zouden niet alleen de Levieten, of wie ze ook maar aanraakt, sterven, maar ook Aäron, omdat hij toeliet dat zij die voorwerpen door hun aanraking ontheiligden.

> Maar zij moeten zich bij u aansluiten en de taak ten behoeve van de tent van ontmoeting vervullen, heel de dienst van de tent. Een onbevoegde mag echter niet in uw nabijheid komen. U moet dus de taak ten behoeve van het heiligdom en de taak ten behoeve van het altaar vervullen, opdat er geen grote toorn meer zal zijn tegen de Israëlieten. Want Ik, zie, Ik heb uw broeders, de Levieten, uit het midden van de Israëlieten genomen: zij zijn een geschenk voor u, gegeven aan de HEERE, om de dienst van de tent van ontmoeting te verrichten. U echter, en uw zonen met u, moeten uw priesterambt waarnemen, met betrekking tot alle zaken van het altaar en met betrekking tot wat achter het voorhangsel is, en u moet daarbij dienen. Uw priesterambt geef Ik u als een dienst, een geschenk. De onbevoegde echter die nadert, moet ter dood gebracht worden.
>
> NUMERI 18:4-7

3

Geestelijke gaven zijn bedoeld om te dienen

Dan vind ik deze zin mooi:

Ik geef jullie het priesterschap als een geschenk om te dienen, maar een buitenstaander die te dichtbij komt, moet ter dood worden gebracht.

Het priesterschap is een gave die God aan Aäron gaf, maar om te dienen. En dit is een principe. De gaven die God voor de bediening geeft, zijn een voorrecht om te ontvangen. Het is een voorrecht om tot de bediening geroepen te worden. Het is een voorrecht voor Aäron om priester te mogen zijn. Het is een voorrecht om God op

welke manier dan ook te dienen met welke gaven Hij je ook geeft. Maar die gaven worden gegeven met het doel om te dienen. Hoewel het een voorrecht is om ze te ontvangen, worden ze ons niet gegeven zodat we er eenvoudig zelf voordeel van hebben en erdoor bevoorrecht worden. Het voorrecht is het voorrecht om te dienen. Zoals Jezus zei:

> En wie van u de eerste zal willen worden, die moet dienaar van allen zijn.
>
> MARKUS 10:44

En er zijn allerlei gaven, maar ze zijn allemaal bedoeld om te dienen.

Trouwens, in Romeinen 12 staat onder de gaven van de Geest die Paulus noemt ook de gave van het leidinggeven. De gave van het leidinggeven is een gave, maar het is een dienst. Alle gaven die God geeft, zijn bedoeld om te dienen. Dat is één reden waarom we politieke problemen in gemeenten hebben: vanwege de veronderstelling dat de leiders van de gemeenten een politiek soort gezag hebben. In de ogen van de wereld betekent dat dat iedereen degene met gezag dient. Zo zijn de heersers van de heidenen:

> En toen Jezus hen bij Zich geroepen had, zei Hij: U weet dat de leiders van de volken heerschappij over hen voeren, en de groten macht over hen uitoefenen. Maar zo zal het onder u niet zijn; maar wie onder u groot wil worden, die moet uw dienaar zijn;
>
> MATTHEÜS 20:25-26

Maar Jezus zei:

Zo moet het bij jullie niet gaan.

4

Leiderschap aanbieden en Christus volgen

En dus is de gave van iemand die de gave van leiderschap heeft net zo goed een dienst aan de gemeente als de gave van iemand die profetie, geven of dienen als gave heeft. Wat je gave ook is, het is een gave die je aanbiedt. Trouwens, als iemand de gave van leiderschap heeft, laten we zeggen dat hij een ambt in de gemeente bekleedt, en je voelt er niet voor om hem te volgen, dan heeft hij geen reden om zich beledigd te voelen. Hij biedt de schapen alleen maar leiderschap aan als een dienst. Als de schapen ervoor kiezen hem niet te volgen, waarom zou de leider daar dan mee zitten? Hij zou zich niet beledigd moeten voelen, tenzij hij denkt dat hij het recht heeft om gevolgd te worden omdat hij een leider is. Hij heeft rechten. Nee, een dienaar heeft geen rechten. Een dienaar dient alleen maar.

Als ik een leraar ben, als dat mijn gave is en de dienst die ik verleen, en ik zeg: 'Waarom kom je niet naar mijn school? Waarom kom je niet naar de volgende module van de school?' en jij zegt: 'O, nee bedankt, ik heb andere dingen te doen', dan zou het natuurlijk absurd zijn als ik beledigd raakte en zei: 'Wacht eens even, ik heb de gave van onderwijs. Jij moet onderwezen worden. Je moet komen en onderwijs ontvangen door mijn gave van onderwijs, want dat is de dienst die ik verleen. Ik sta erop!' Als ik een dienst verleen, heb jij het recht om te beslissen of je die dienst nodig hebt of wilt. Misschien kun je jezelf prima redden zonder mijn dienst.

En zo is het ook in het lichaam van Christus. Daar zijn mensen die leiders zijn, maar niet iedereen heeft hun leiderschap nodig. Leiders zijn er voor mensen die zichzelf niet kunnen leiden. Het is waar, in zekere zin zijn we allemaal schapen, maar we zijn ook Gods schapen. Jezus zei:

> Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij.
>
> JOHANNES 10:27

En:

> Maar ik wil dat u weet dat Christus het Hoofd is van iedere man en de man het hoofd van de vrouw en God het Hoofd van Christus.
>
> 1 KORINTHE 11:3

Dus eigenlijk zouden volwassen christenen niet zo verschrikkelijk veel leiding van andere mensen nodig moeten hebben. Nieuwe christenen hebben die veel meer nodig, omdat ze niet veel van de Bijbel weten. Ze weten minder goed hoe ze de stem van de Heere kunnen herkennen dan iemand die daar al langer mee bezig is.

Maar waar het om gaat, is dat er mensen in de gemeente zijn die leiders nodig hebben, in elk geval gedurende een periode in hun leven, totdat ze weten hoe ze zelf de Heere kunnen volgen. Maar de leider zou zich niet beledigd moeten voelen door christenen die zeggen: ‘O, het is goed zo, ik heb je raad niet nodig. Ik heb je hulp niet nodig.’

5

De Bijbelschool en het gezag van oudsten

Ik was niet officieel een leider. Toen onze school in McMinnville gevestigd was, hadden we een losse band met een gemeente niet ver daarvandaan, die ons als onderdeel van haar bediening beschouwde. Want toen we onze school naar McMinnville verhuisden, waren onze leiders naar hun gemeente gegaan en daar deel van gaan uitmaken. Dus beschouwden ze de Great Commission School als onderdeel van hun bediening, hoewel we de twee groepen nooit op enige manier bestuurlijk met elkaar hadden verbonden.

De Great Commission School had op dat moment een bestuur dat al zes jaar functioneerde en zelfstandig werkte, zonder het toezicht van deze oudsten. En deze oudsten wilden eigenlijk dat we ons bestuur zouden opheffen en de school onder hun leiding als oudsten zouden brengen. We zeiden: ‘Nee bedankt, het gaat prima zonder

dat.' En ze waren beledigd. Waarom zouden wij beledigd zijn? Je zou blij moeten zijn dat we jullie leiderschap niet nodig hebben. Het gaat al prima zonder jullie. We hebben hier onze eigen groep leiders, en we hebben de school zelf bestuurd.

De oudsten wisten niet helemaal hoe ze daarmee moesten omgaan. Ze dachten dat we een onafhankelijke geest hadden of zoiets. Nou, onafhankelijk van hen, ja. Is dat een zonde, onafhankelijk van hen zijn?

Ik herinner me dat er eens een groot geldbedrag aan de Great Commission School werd geschonken, en we hadden meer onroerend goed nodig. We hadden ons grote terrein in Bandon verkocht, waren naar McMinnville verhuisd en kochten kleine percelen om onze school in één buurt onder te brengen. Dus bekeken we een huis naast onze school, of met één huis ertussen. We overwogen het te kopen als extra pand voor de school, omdat iemand daar geld voor had geschonken. We bekeken het, maar kochten het uiteindelijk niet.

Maar de voorganger van die gemeente zei later tegen me: 'Ik hoorde dat jullie bijna dat huis daar bij die en die hadden gekocht voor de school.'

En ik zei: 'Nou, ja, we hebben het bekeken. We hebben erover nagedacht.'

Hij zei: 'Vind je niet dat je daar eerst de oudsten over had moeten raadplegen?'

Ik zei: 'Waarom? Wat hebben zij ermee te maken?'

Het geld was niet aan de oudsten van de gemeente gegeven. Het geld was aan de school gegeven. De school zou onroerend goed voor de school kopen. Wat heeft dit met de gemeente te maken? Maar ze vonden gewoon dat we ons aan hun leiderschap moesten onderwerpen en met hen moesten overleggen en hun toestemming moesten vragen om dingen te doen.

6

Vrijwillig lesgeld voor Bijbelonderwijs

Toen we naar McMinnville waren verhuisd, kregen we te maken met een nieuwe situatie die we in Bandon niet kenden. In Bandon hadden we een grote campus, maar die lag ergens in de rimboe. Er kwamen geen mensen uit de omgeving naar school, want er waren geen mensen in de omgeving. Mensen moesten van ver komen om op de school te kunnen zijn, dus woonden ze op de campus. Daarom lieten we hen voor kost en inwoning betalen. En we wisten eigenlijk niet goed wat we voor de school moesten vragen, dus hielden we gewoon aan wat Jeugd met een Opdracht voor de School of Biblical Studies vroeg. We vroegen gewoon hetzelfde, omdat we hetzelfde soort programma hadden.

Maar toen we naar McMinnville verhuisden, zaten we midden in een stadje. Er waren christenen die de school wilden bezoeken, maar thuis woonden. Ze wilden niet bij ons wonen. Ze wilden ons niet voor kost en inwoning betalen, en dat hoefden ze ook niet, want ze aten en sliepen al in hun eigen huis in de buurt. Dus vroegen ze: ‘Wat rekenen jullie alleen voor de lessen?’ En ik dacht: ‘Wacht eens even, wat rekenen we voor de lessen? We zouden geen geld moeten vragen voor lessen. Dat is het Woord van God. Voor het Woord van God vraag je geen geld. Je kunt geld vragen voor kost en inwoning, want dat zijn materiële zaken, maar je vraagt geen geld voor Bijbelonderwijs. Voor mij zou het een gruwel zijn om daar geld voor te vragen.’

En dus besloten we om het lesgeld helemaal vrijwillig te maken, omdat niet alle studenten daar zouden wonen. We verlaagden zelfs het bedrag dat we onze inwonende studenten in rekening brachten, omdat we beseften dat we hun ook iets voor het onderwijs hadden laten betalen, naast kost en inwoning. We halveerden hun bijdrage, zodat de studenten nog 200 dollar per maand betaalden voor kost en inwoning. Maar we hadden het terrein en de gebouwen toen volledig in eigendom, zonder schulden, en hadden er geen aankooplasten meer aan.

Waar het me om gaat, is dit: toen we besloten dat we geen lesgeld meer zouden vragen, hoorde de voorganger van de gemeente daar weer van. Hij kwam naar me toe en zei: ‘Vind je niet dat je dat met de oudsten had moeten overleggen voordat je die beslissing

nam?' En opnieuw zei ik: 'Het is niet eens bij me opgekomen. Waarom zou ik dat moeten doen? Wat hebben zij met deze beslissing te maken? Het geld dat de studenten betalen, gaat niet naar de gemeentekas. De oudsten hebben er niets mee te maken.'

7

Je gave dienen zonder die op te dringen

Maar kijk, dat was de manier van denken die de moderne kerk soms heeft. Als je iets doet, als je bij een gemeente hoort, dan zijn de leiders degenen die geacht worden dingen goed of af te keuren. Zij zijn degenen die je wel of geen toestemming zouden moeten geven. En als je niet doet wat zij zeggen, hebben ze het gevoel dat je hun positie niet respecteert. Maar ze hebben geen positie; ze hebben een dienst te verlenen. Als we hun dienst nodig hebben, komen we naar hen toe.

Als je zegt: 'Steve, ik heb de gave om te dienen, en daarom wil ik elke dag de bladeren voor je appartement komen aanharken', dan zeg ik: 'Nou, eigenlijk wordt dat al door de beheerder gedaan. Ik waardeer het. We hebben je niet nodig.' En je komt toch opdagen om het te doen. Dan zeg ik: 'Echt, het is niet nodig dat je dat doet.' En je zegt: 'Maar ik heb de gave om te dienen, en ik moet dit doen. Je moet me je bladeren laten aanharken.' En ik zeg: 'Maar ik vind het vervelend om je daarbuiten te horen harken. We hebben het niet nodig. Dank je wel.' Maar je zegt: 'Maar het is mijn gave.'

Kijk, je dringt je gave niet aan andere mensen op. In feite zie je je gave dan als iets wat je een voorrecht geeft. Het voorrecht dat mensen verplicht zijn van je te ontvangen wat je ook maar denkt te kunnen bieden. Maar God zei tegen Aäron:

> U echter, en uw zonen met u, moeten uw priesterambt waarnemen, met betrekking tot alle zaken van het altaar en met betrekking tot wat achter het voorhangsel is, en u moet daarbij dienen. Uw priesterambt geef Ik u als een dienst, een geschenk. De onbevoegde echter die nadert, moet ter dood gebracht worden.
>
> NUMERI 18:7

Daar zijn gaven voor: om te dienen, niet om je op te dringen aan mensen die geen enkele behoefte aan je gave zien. We worden allemaal geacht Jezus te volgen, maar de gaven zijn er om te helpen, om te dienen.

En dat is wat Petrus zegt wanneer hij het in 1 Petrus hoofdstuk 4 over de gaven van de Heilige Geest heeft. Hij heeft daar inderdaad een gedeelte over de gaven van de Heilige Geest, zoals Paulus dat ook in een paar van zijn brieven heeft. Het is een kort gedeelte, maar in 1 Petrus hoofdstuk 4, vers 10, zegt Petrus:

> Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God.
>
> 1 PETRUS 4:10

Het woord voor ‘genadegave’ is charisma, het gewone woord voor een gave van de Heilige Geest. Voor ‘dienen’ staat in de Engelse vertaling het werkwoord ‘minister’. Dat betekent ‘dienen’.

Dan geeft hij in vers 11 voorbeelden:

> Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt; als iemand dient, dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt de heerlijkheid en de kracht toe, tot in alle eeuwigheid. Amen.
>
> 1 PETRUS 4:11

Ook hier betekent het Engelse werkwoord ‘minister’ dus ‘dienen’.

Dus in vers 10 zegt hij:

Als je een gave hebt, dien elkaar daar dan mee.

Daar zijn gaven voor. Het is een dienst. Of je nu profeteert, gastvrijheid betoont, een gave hebt om leiding te geven of te vermanen, om te onderwijzen, noem maar op — wat je gave ook is, het is een dienst. Het is geen voorrecht dat je op de een of andere manier een reden geeft waarom mensen zich naar jou moeten schikken of van jou moeten ontvangen wat God je naar jouw inzicht gegeven heeft.

Je verleent een dienst aan mensen die daar zelf behoefte aan hebben. En dus kan ik wel denken dat heel wat mensen het onderwijs nodig hebben dat ik geef, maar ik heb niet het recht om het hun op te dringen of beledigd te zijn omdat ze het niet willen. Het is aan hen om tegenover God te beslissen welke hulp ze van mij of iemand anders nodig hebben. En dat zou ook gelden als ik een leider in de gemeente was.

8

Zonde en tucht in de gemeente

Laat me nu deze ene uitzondering noemen, want sommige mensen zeggen: ‘Maar wat als iedereen doet wat juist is in zijn eigen ogen en de leiding van de gemeente afwijst? Hoe zit het dan met de zonde?’ Nou, dat is iets anders. Zonde is iets anders, want zonde is niet tegen de leiders gericht. Zonde is tegen God en tegen de hele gemeente gericht. Paulus zei, toen er sprake was van een geval van zonde:

> in de Naam van onze Heere Jezus Christus, als u en mijn geest bijeengekomen zijn, in de kracht van onze Heere Jezus Christus, over te geven aan de satan, tot verderf van het vlees, opdat de geest behouden zal worden op de dag van de Heere Jezus.
>
> 1 KORINTHE 5:4-5

Het zijn niet alleen de oudsten. De oudsten kunnen de leiding nemen in die zin dat ze de gemeente bijeenroepen, maar de zonden van de leden van de gemeente zijn geen zonden tegen de oudsten. Het zijn zonden tegen God en tegen de gemeente als geheel.

Dus ja, je volgt de leiding van bepaalde leiders misschien de ene keer wel en de andere keer niet. Maar dat geeft je geen recht om te zondigen. De oudsten hebben wel het recht om een samenkomst bijeen te roepen om jou onder tucht te stellen. Maar heel veel dingen waaraan de oudsten willen dat mensen zich onderwerpen, zijn dingen waarbij het geen zonde is om het anders te doen. Het is gewoon de wil van de oudsten, of wat ze de visie van de oudsten noemen. Ze gebruiken het woord ‘visie’. Dat is een religieus woord voor ‘agenda’. De oudsten hebben een agenda voor de gemeente, en om dat geestelijk te laten klinken, noemen ze het een visie. Als je vervolgens tegen hun visie ingaat, heb je natuurlijk een Izebelgeest of zoiets. Je komt in opstand tegen God. Je spreekt tegen Gods gezalfde.

Deze opmerkingen van mij geven je misschien de indruk dat ik enige ervaring heb met dit soort leiders. Als dat zo is, dan is die indruk juist.

9

Offergaven als onderhoud voor de priesters

Vers 8:

> De HEERE sprak tot Aäron: En Ik, zie, Ik heb u gegeven de taak van Mijn hefoffers. Met alle heilige gaven van de Israëlieten heb Ik ze aan u gegeven, omwille van de zalving, en aan uw zonen, als een eeuwige verordening.
>
> NUMERI 18:8

In wezen is dit gedeelte, vers 8 tot en met 20, een overzicht van alle verschillende manieren waarop de priesters inkomsten krijgen, waar ze van leven. Natuurlijk leefden ze van de tienden van de Levieten, maar ze kregen ook andere dingen. De Levieten ontvingen de tienden van het volk, en de priesters ontvingen de tienden van de Levieten. Een tiende deel van wat de Levieten kregen, werd gegeven voor het onderhoud van de priesters. Maar naast de tienden van de Levieten hadden de priesters allerlei andere bronnen van voornamelijk voedsel. Dat was het voornaamste wat mensen in die tijd nodig hadden. Ze kochten geen auto's en stereo-installaties en

dat soort dingen. Ze hadden alleen voedsel nodig. Ze moesten alleen in leven blijven. Ze leefden van wat nodig was om in hun levensonderhoud te voorzien, zoals de meeste mensen gedurende het grootste deel van de geschiedenis leefden.

> Van de allerheiligste dingen die van het vuuroffer zijn overgebleven, zal dit voor u zijn: al hun offergaven, met al hun graanoffers, en met al hun zondoffers, en met al hun schuldoffers, waarmee zij Mij hun schuld vergoeden. Dat is het allerheiligste voor u en uw zonen.
>
> NUMERI 18:9

Dat wil zeggen, van het altaar.

> Op een allerheiligste plaats moet u het eten. Al wie mannelijk is, mag het eten, het moet een heilige zaak voor u zijn.
>
> NUMERI 18:10

> Ook dit is voor u: het hefoffer van hun gaven, met alle beweegoffers van de Israëlieten. Ik heb die aan u en aan uw zonen en dochters bij u gegeven als een eeuwige verordening. Iedereen in uw huis die rein is, mag ervan eten. Al het beste van de olie, de nieuwe wijn en het graan, de eerstelingen die zij aan de HEERE aanbieden, heb Ik u gegeven. Alle eerste rijpe vruchten van hun land die zij naar de HEERE brengen, zullen voor u zijn. Iedereen in uw huis die rein is, mag ervan eten.
>
> NUMERI 18:11-13

10

God als erfdeel in plaats van grondbezit

Het lijkt misschien alsof God de priesters een heleboel voorrechten geeft, financiële voorrechten als het ware, waar de andere stammen aanstoot aan zouden kunnen nemen. ‘Hé, waarom krijgen die mannen al die bijzondere extraatjes?’ Maar bedenk dat ze, doordat ze priesters en Levieten waren, iets moesten missen wat alle anderen in Israël wel kregen, en dat was grondbezit. Toen ze het land Kanaän binnengingen, kregen de Levieten en de priesters geen land, geen stukken grond. Alle andere stammen kregen stukken grond, zodat ze landbouw konden bedrijven en naar hun vermogen zoveel konden voortbrengen als ze wilden. Ze konden grote rijkdom voor zichzelf vergaren. Ze moesten er tien procent van aan de Levieten geven, maar dat was het dan. Ze mochten negentig procent ervan gebruiken om opnieuw te investeren, of om zo weelderig te leven als ze wilden, of als hun inkomen toeliet.

Dus hoewel in de woestijn niemand landbouw bedreef en de priesters daardoor veel dingen gratis leken te krijgen die niemand anders kreeg, zouden de priesters, wanneer ze het land binnengingen, nog steeds van deze dingen moeten leven, terwijl de rest van het volk landbouwbedrijven zou hebben. En landbouwbedrijven betekenen productie. Het is net alsof je tegenwoordig een fabriek bezit of zoiets, of een winkel, dat je je eigen bedrijf hebt.

We hebben dus al deze dingen die genoemd worden en die hun gegeven worden.

> Alles wat de baarmoeder opent, van alle vlees dat zij de HEERE zullen aanbieden, onder de mensen en onder de dieren, zal voor u zijn. Alleen moet u de eerstgeborenen van de mensen zeker vrijkopen. Ook de eerstgeborenen van de onreine dieren moet u vrijkopen.
>
> NUMERI 18:15

Dat staat in vers 15. Natuurlijk worden de eerstgeborenen naar de HEERE gebracht, en die krijgen de priesters. We kunnen verdergaan naar vers 20.

> Ook zei de HEERE tegen Aäron: U zult in hun land geen erfelijk bezit nemen, en u zult geen aandeel in het midden van hen hebben. Ik ben uw deel en erfelijk bezit, in het midden van de Israëlieten.
>
> NUMERI 18:20

Dus net als bij christenen ligt onze erfenis niet in deze wereld of in dit land. Wij hebben God als onze erfenis. Natuurlijk komt er een toekomstige wereld, en daar zullen we een erfenis hebben. Maar op dit moment is God Zelf onze erfenis. Dat is ons voorrecht.

11

De tienden voor Levieten en priesters

Vers 21:

> En zie, aan de nakomelingen van Levi heb Ik alle tienden in Israël als erfelijk bezit gegeven, als vergoeding voor hun dienst, die zij verrichten, de dienst in de tent van ontmoeting.
>
> NUMERI 18:21

Nu gaat het niet meer over de priesters, maar over de Levieten als een bredere groep.

> De Israëlieten mogen niet meer in de nabijheid van de tent van ontmoeting komen, en zonde op zich laden en daardoor sterven. Maar de Levieten, zij moeten de dienst van de tent van ontmoeting verrichten, en zij moeten zelf hun ongerechtigheid dragen. Dat zal een eeuwige verordening zijn, al uw generaties door, en in het midden van de Israëlieten mogen zij geen erfelijk bezit ontvangen, want de tienden van de Israëlieten, die zij voor de HEERE als hefoffer moeten brengen, heb Ik de Levieten als erfelijk bezit gegeven. Daarom heb Ik tegen hen gezegd: Zij mogen in het midden van de Israëlieten geen erfelijk bezit ontvangen.
>
> NUMERI 18:22-24

Dus net als de priesters zelf krijgen de Levieten geen land als erfdeel. Nu werd het tiende van de Levieten aan de priesters gegeven.

Vers 25:

> De HEERE sprak tot Mozes: U moet ook tot de Levieten spreken en tegen hen zeggen: Wanneer u van de Israëlieten de tienden ontvangt, die Ik u gegeven heb als uw erfelijk bezit onder hen, dan moet u daarvan voor de HEERE een hefoffer brengen, de tienden van die tienden.
>
> NUMERI 18:25-26

In de eerdere verzen van dit hoofdstuk werd ons al verteld dat de hefoffers aan de priesters werden gegeven, maar zo bieden ze die aan. Ze heffen ze op. Ze maken een soort opheffende beweging, waarmee ze die blijkbaar aan de Heere aanbieden.

> Het zal u toegerekend worden als uw hefoffer, als het koren van de dorsvloer en de inhoud van de perskuip. Zo moet ook u een hefoffer voor de HEERE brengen van al uw tienden, die u van de Israëlieten ontvangt, en u moet het hefoffer daarvan voor de HEERE aan de priester Aäron geven. Van alles wat u geschonken wordt, moet u elk hefoffer voor de HEERE brengen, van al het beste ervan, als heilige gave daarvan. U moet tegen hen zeggen: Wanneer u het beste ervan brengt, zal het de Levieten toegerekend worden als de opbrengst van de dorsvloer en de opbrengst van de perskuip. U mag dat op elke plaats eten, u en uw huis, want dat is uw loon als vergoeding voor uw dienst in de tent van ontmoeting. U zult daardoor geen zonde op u laden, als u maar het beste ervan brengt. Zo zult u de geheiligde gaven van de Israëlieten niet ontheiligen, opdat u niet sterft.
>
> NUMERI 18:27-32

Dus de gedachte hier is dat de verzen 21 tot en met 24 zeggen dat de Levieten de tienden van het volk Israël mogen ontvangen. Maar wanneer ze het tiende ontvangen, nemen ze daar een tiende deel van en heffen dat als het ware op naar de Heere. Ze maken daarbij een beweging die uitdrukt: ‘Wij bieden dit aan God aan.’ En dan geven ze het aan Aäron en de priesters. De rest van het tiende kunnen de Levieten dan mee naar huis nemen en opeten. Door een tiende deel ervan aan de priesters te geven, hebben ze erkend dat het van God is, en nu kunnen ze het opeten.

12

De rode koe en het reinigingswater

Hoofdstuk 19:

> Dit is de wetsverordening die de HEERE geboden heeft: Spreek tot de Israëlieten en zeg dat zij een rode koe zonder enig gebrek bij u moeten brengen, waaraan geen onvolkomenheid is, waarop nog geen juk gekomen is.
>
> NUMERI 19:2

Dit zou een ongeschonden koe zijn met helemaal rood haar. Nu is rood een vrij zeldzame vachtkleur voor een koe. De rabbijnen geloofden later dat de koe hiervoor ongeschikt was als ze ook maar twee witte haren had, of twee haren die niet rood waren.

Deze koe zou tot as worden verbrand. De as zou met water worden gemengd, maar een klein snufje as op een grote hoeveelheid water. En dat zou worden gebruikt om mensen te besprenkelen bij de ceremonie voor de reiniging van iemand die onrein was geworden.

Een vaars leverde zo veel as op, en er werd per keer zo weinig gebruikt, dat men zegt dat ze vanaf de tijd van Mozes tot het jaar 70 na Christus, toen de tempel werd verwoest, in die hele tijd maar zeven koeien hebben gebruikt. Dat is de hele periode van de wet, 1400 jaar of meer, bijna 1500 jaar. Het verbranden van één koe leverde zo veel as op, en ze gebruikten zo weinig in het water dat ze gebruikten. Dus ze hoefden niet veel rode vaarzen te gebruiken. Dat is maar goed ook, want er zijn er niet veel.

13

Tempelherstel en de vervulling in Christus

Misschien heb je zelfs gehoord dat er tegenwoordig mensen in Israël zijn die de tempelverordening opnieuw willen instellen. Een van de dingen die voor hen een uitdaging vormen, is het vinden van rode vaarzen voor dit specifieke doel: water maken voor de reiniging van mensen die onrein zijn geweest. Er zijn veehouders die speciaal proberen rode vaarzen te fokken.

Van tijd tot tijd hoor je in christelijke kringen het nieuws dat een of andere veehouder in Montana of ergens anders een rode vaars heeft gekregen, en daar zijn ze dan allemaal enthousiast over. ‘O, geweldig, ze hebben nu een rode vaars.’ Alsof dat vandaag de dag belangrijk is. Er zijn mensen die denken dat deze rituelen van de tempel in de laatste dagen hersteld moeten worden. Er staat beslist niets in de Bijbel dat dat noodzakelijk maakt. En vanuit het christelijk geloof hebben we geen reden om ons daarover te verheugen. Want als de Joden weer op rode vaarzen gaan vertrouwen in plaats van op Christus, hebben ze natuurlijk eenvoudigweg een vervanging voor Christus gevonden, die ze op dit moment missen. Ze hebben op dit moment geen vervanging voor Christus. Ze hebben geen dierenoffers en besprenkeling met water en dat soort dingen, want die voorschriften zijn in het jaar 70 na Christus ten einde gekomen, omdat God ermee klaar was. En Christus heeft ze vervangen.

Maar sommige Joden doen heel erg hun best om dat allemaal weer op gang te krijgen, zodat ze een vervanging voor Christus kunnen hebben. Zij zouden niet zeggen dat het een vervanging voor Christus is. Zij zouden zeggen dat het een vervanging is voor de verloren tempelcultus die in het jaar 70 na Christus werd vernietigd. Maar de reden waarom God toeliet dat die werd vernietigd, is natuurlijk dat Christus was gekomen en de tempeldienst overbodig had gemaakt. En Jezus is niet opgehouden die overbodig te maken. Als ze dus de tempel opnieuw bouwen, offers brengen en al deze rituelen weer gaan uitvoeren, komt dat doordat ze Gods keuze verwerpen om die door Christus te vervangen.

Die vervanging zie je zelfs met betrekking tot dit ritueel van de rode vaars in Hebreeën hoofdstuk 9, de verzen 13 en 14. Hebreeën 9:13 verwijst hier naar het ritueel van de rode vaars. Hebreeën 9:13 zegt:

> Want als het bloed van stieren en bokken en de as van de jonge koe, op de verontreinigden gesprenkeld, hen heiligt tot reinheid van het vlees,
>
> HEBREEËN 9:13

Dat is een verwijzing naar wat we hier in hoofdstuk 19 van Numeri lezen, de rode vaars.

> hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf smetteloos aan God geofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken om de levende God te dienen!
>
> HEBREEËN 9:14

De schrijver van Hebreeën ziet dus dat, net zoals de bloedoffers voorafbeeldingen waren van het bloed van Jezus, ook de besprenkeling met het water waarin de as van de rode vaars zat, een voorafbeelding is van het bloed van Christus. En dat is waarschijnlijk waarom de vaars rood moest zijn, zoals bloed. Ze besprenkelden niet iedere onreine met echt bloed, maar ze besprenkelden hen wel met water, in een ritueel dat zijn tegenbeeld heeft in onze besprenkeling met het bloed van Jezus. Daarom werd het water vermengd met as van een koe die rood was geweest, zoals bloed rood is. En dat is ongetwijfeld waarom hier zo de nadruk ligt op de rode kleur van de vaars.

14

De rode koe verbranden en de toevoegingen

Hij zegt dus in vers 2 van Numeri 19 dat ze je het volgende brengen:

Een jonge rode koe zonder gebreken, waar niets aan mankeert.

Vers 3:

> U moet die aan de priester Eleazar geven, en men moet haar buiten brengen, tot buiten het kamp, en haar voor zijn ogen slachten. En de priester Eleazar moet met zijn vinger een deel van haar bloed nemen, en hij moet een deel van haar bloed zeven keer in de richting van de voorkant van de tent van ontmoeting sprenkelen. Men moet de koe voor zijn ogen verbranden. Haar huid, haar vlees en haar bloed, met haar mest, moet men verbranden.
>
> NUMERI 19:3-5

Omdat dat rode haar erbij moet zitten, moet alles verbrand worden. Gewoonlijk werd de huid eraf gehaald en aan de priester gegeven, maar in dit geval niet. Dit is geen offer; dit is iets anders.

> De priester moet cederhout, hysop en karmozijn nemen, en moet dat midden in de brandende koe werpen.
>
> NUMERI 19:6

Over de precieze betekenis van deze drie dingen is heel veel gespeculeerd door christelijke leraren van wie ik werk heb gelezen. Ik kan niet zeggen dat ik een overtuigend argument heb gehoord om de hysop, het cederhout en de rode doek die ze in het vuur gooiden, met iets specifieks te vereenzelvigen. Maar het is interessant dat dezelfde drie dingen worden gebruikt bij de reiniging van melaatsen in het 14e hoofdstuk van Leviticus. Daar komen we ze opnieuw tegen: cederhout, hysop en scharlakenrode stof. Ze worden op de een of andere manier ook gebruikt bij de reiniging van melaatsen, dus ze houden verband met deze ceremoniële reiniging.

Ik weet echt niet waarom juist cederhout van betekenis is. We weten dat ceders later werden gebruikt als de voornaamste houtsoort in de tempel van Salomo. Daarvoor werden ceders uit de Libanon geleverd. En soms worden ceders en andere bomen in Jesaja eigenlijk gebruikt als een beeld van mensen in het algemeen. Mensen worden

met bomen vergeleken. Zelfs in het onderwijs van Jezus worden mensen met bomen vergeleken, maar dan met fruitbomen, die de een of andere soort vrucht dragen. Maar ik weet niet welke symboliek de ceder zou hebben.

De rode doek zou natuurlijk gemakkelijk gezien kunnen worden als een voorstelling van het bloed van Jezus, en stelt dat waarschijnlijk ook in zekere mate voor. Al weet ik niet waarom het nodig zou zijn om die aan de rode vaars toe te voegen. We hebben al rood in het beeld, dus ik weet niet waarom de rode doek nodig is.

Hysop werd gebruikt om te besprenkelen. Oorspronkelijk werd die bij de uittocht zelfs gebruikt om het bloed op de bovendorpels en de deurposten aan te brengen. Hysop was een struik met een soort borstelachtig uiteinde, zodat ze die als een verfkwast konden gebruiken. Ze besprenkelden er ook de melaatsen mee met heilig water. Maar hoe het gebruik ervan in dit ritueel moet worden begrepen, is niet helemaal duidelijk.

15

Reiniging op de derde en de zevende dag

Dan moet de priester zijn kleren wassen, zich met water wassen en daarna het kamp weer in gaan. De priester blijft tot de avond onrein. Ook degene die de koe verbrandt, moet zijn kleren met water wassen, zich met water wassen en blijft tot de avond onrein. Daarna moet iemand die rein is de as van de koe verzamelen en die buiten het kamp op een schone plek bewaren, zodat de as voor de gemeenschap van de Israëlieten bewaard blijft om reinigingswater te maken. Dat is bedoeld om zonde weg te nemen. Degene die de as van de koe verzamelt, moet zijn kleren wassen en blijft tot de avond onrein. Dit blijft voor altijd een voorschrift voor de Israëlieten en voor de vreemdelingen die bij jullie wonen. Wie het lichaam van een overledene aanraakt, is zeven dagen onrein. Die moet zich op de derde en de zevende dag met het water reinigen. Dan is die weer rein. Maar als die zich op de derde en de zevende dag niet reinigt, wordt die niet rein.

Maar waarom de derde dag en de zevende dag? De zevende dag is goed te begrijpen, want het getal zeven heeft betekenis. En veel dingen in de rituelen van de tempel hebben te maken met zeven dagen: de feesten die zeven dagen duren, enzovoort.

Misschien komt dat doordat het één week is, en dat is hoelang God erover deed om de hemel en de aarde te scheppen en alles wat daarin is, en te rusten. De week van zeven dagen is dus natuurlijk altijd een herinnering aan de schepping en aan de sabbat, en die is in veel van de rituelen verweven. Dat iemand zich na zeven dagen moet reinigen, behoeft niet veel uitleg.

Maar waarom twee keer? Waarom op de derde dag? Het zou kunnen — ik weet het niet — maar het zou kunnen dat dit overeenkomt met de dag waarop Jezus uit de doden opstond. Het wordt in het Nieuwe Testament vaak benadrukt:

> en dat Hij begraven is, en dat Hij opgewekt is op de derde dag, overeenkomstig de Schriften,
>
> 1 KORINTHE 15:4

Dat zou natuurlijk datgene zijn wat de mogelijkheid heeft geschapen voor zondaars om gereinigd te worden: Jezus' dood en opstanding. Het zou kunnen dat daarnaar wordt verwezen.

Hij reinigt zich op de derde dag, en de zevende dag stelt misschien eenvoudig het einde van iemands leven voor. Bedenk dat de feesten die zeven dagen duren volgens mij een heel mensenleven voorstellen. Paulus zei bijvoorbeeld dat het Feest van de ongezuurde broden, dat voor de Jood, zoals we weten, zeven dagen duurde, ons hele leven voorstelt. Hij schreef:

> Laten wij dus feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosaardigheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid.
>
> 1 KORINTHE 5:8

Het zou dus kunnen dat de zevende dag eenvoudig het einde van iemands leven voorstelt. Dat geeft aan dat hij aan het begin van zijn wandel met God gereinigd moet worden, wat wordt voorgesteld door de opstanding van Christus uit de doden. Wanneer we tot Christus komen en de weldaden van Zijn dood en opstanding

ontvangen, worden we gereinigd. We hebben ook ons hele leven door reiniging nodig, en we moeten vooral rein zijn wanneer ons leven ten einde komt, wanneer we voor God staan.

16

Onrein door doden en graven

Maar er staat:

> Ieder die een dode, het dode lichaam van een mens die gestorven is, aanraakt, en zich niet ontzondigd heeft, die verontreinigt de tabernakel van de HEERE. Daarom moet die persoon uit Israël uitgeroeid worden. Omdat het reinigingswater niet op hem gesprenkeld is, is hij onrein en zijn onreinheid is nog in hem. Dit is de wet die geldt wanneer een mens in een tent gestorven is: ieder die deze tent in gaat en ieder die in deze tent aanwezig is, is zeven dagen onrein. Ook elk open vat, waaraan geen bedekking met een koord is vastgemaakt, is onrein. En ieder die in het open veld iemand die door het zwaard gevallen is, een dode, de beenderen van een mens of een graf aanraakt, is zeven dagen onrein.
>
> NUMERI 19:13-16

Als je een graf aanraakte, werd je onrein. Daarom witten de Joden in een latere tijd de buitenkant van grotten die als graven hadden gediend. Dat deden ze vooral tijdens de feesten, wanneer Joden uit de hele wereld naar Jeruzalem moesten gaan om de feesten te vieren. Er waren grotten die als graven werden gebruikt, en er waren grotten die dat niet werden. Mensen gebruikten grotten doorgaans om, eerlijk gezegd, ongestoord hun behoefte te doen. Elke grot die je kon vinden, deed dienst als het gemak langs de weg. Saul, koning Saul zelf, de koning, gebruikte een grot als gemak, zoals we weten.

Ze hadden dus grotten nodig voor handelingen die buiten het zicht van het publiek moesten plaatsvinden. Maar sommige grotten die er precies zo uitzagen als andere, waren in werkelijkheid begraafplaatsen van de doden.

Het probleem zou ontstaan als een Jood uit een ander deel van de wereld tijdens een feest naar Jeruzalem kwam en toevallig een grot binnenging, zonder te weten dat het eigenlijk een graf was, en ontdekte dat hij iemands graf was binnengelopen. Hij zou zeven dagen onrein zijn. Hij zou uitgesloten zijn van het vieren van het feest waarvoor hij naar Jeruzalem was gereisd. Om dat te voorkomen begonnen de Joden in Jeruzalem de buitenkant van grotten die graven waren met witkalk te beschilderen, in elk geval tijdens de feesten. De verf zou uiteindelijk wegspoelen of na verloop van tijd afslijten, maar die zat er vooral tijdens de feesten op, zodat mensen konden zien: ‘O, dat is een graf; dat is witgekalkt.’

Daarom verwees Jezus naar de witgepleisterde graven. Hij zei dat de Farizeeën waren als witgepleisterde graven.

> Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, huichelaars, want u bent als de witgepleisterde graven, die vanbuiten wel mooi lijken, maar vanbinnen zijn ze vol doodsbeenderen en allerlei onreinheid.
>
> MATTHEÜS 23:27

Maar de reden waarom ze dat allemaal moesten doen, staat hier in vers 16: wie beenderen of een graf aanraakt, is zeven dagen onrein. Vervolgens staat er in vers 18:

17

Besprenkeling en reiniging na een sterfgeval

> En iemand die rein is, moet hysop nemen en die in dat water dopen, en dat moet hij op de tent sprenkelen, en op al de voorwerpen, en op de personen die daar aanwezig waren, ook op hem die de beenderen, de vermoorde, de dode of het graf aangeraakt heeft.
>
> NUMERI 19:18

Dat wil zeggen: de tent waar de persoon stierf, of al het meubilair, alles daar wat aanwezig was toen iemand stierf, moet met dit water worden besprenkeld.

> Degene die rein is, moet degene die onrein is, op de derde dag en op de zevende dag besprenkelen, en op de zevende dag moet hij hem ontzondigen. Dan moet hij zijn kleren wassen en zich met water wassen en is hij 's avonds rein. Wie daarentegen onrein is en zich niet ontzondigt, die persoon moet uit het midden van de gemeente uitgeroeid worden, want hij heeft het heiligdom van de HEERE verontreinigd, het reinigingswater is niet op hem gesprenkeld: hij is onrein. Het is voor hen een eeuwige verordening. Hij die het reinigingswater sprenkelt, moet zijn kleren wassen. Ook hij die het reinigingswater aanraakt, is tot de avond onrein. Ja, alles wat een onreine aanraakt, is onrein. Ook de persoon die dat aanraakt, is tot de avond onrein.
>
> NUMERI 19:19-22

Bij de wetten over onreinheid die in Leviticus hoofdstuk 11 tot en met 15 worden genoemd, was je in de meeste gewone gevallen van onreinheid alleen onrein tot de avond. Of tot de avond van de dag waarop je onreine toestand eindigde, of hoe het

ook zat. Maar door sommige toestanden bleef je zeven dagen onrein. Dit was er daar één van. Dit hele hoofdstuk gaat over mensen die in aanraking komen met een dood lichaam.

De dood is natuurlijk het loon van de zonde.

> Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere.
>
> ROMEINEN 6:23

De reden waarom mensen sterven, is de vloek die vanwege de zonde op het menselijk geslacht rust. Daarom herinnert aanraking met de doden aan de gevolgen van de zonde, en dus aan verontreiniging.

18

Reinigingswater maakt de bedienaar onrein

Er is iets heel geheimzinnigs aan dit hele ritueel, want dit is het water dat werd gebruikt om een onrein persoon in een rein persoon te veranderen. Door de onreinen te besprenkelen, werden deze mensen ritueel rein. Maar het merkwaardige is dat iedereen die betrokken was bij het uitvoeren van de ceremonie, er onrein door werd. De persoon die de stier naar buiten leidde en hem offerde, de persoon die de stier verbrandde, de persoon die de as verzamelde, de persoon die het water mengde, de persoon die het water sprenkelde. Zelfs de priester die het water op mensen sprenkelde, werd onrein tot de avond en moest zijn kleren wassen.

Het vreemde raadsel hierbij is dat hetzelfde water dat de onreine persoon rein maakte, door diezelfde handeling de reine persoon die het aanbracht onrein maakte. Onder de Joden blijft het een groot raadsel waarom dit zo is. Waarom werden mensen onrein door dit aan te brengen? Het zou heel onpraktisch voor hen zijn om onrein te worden, want de meesten die dit deden, zouden Levieten en priesters zijn. Als een priester onrein werd tot de avond, hinderde dat hoe dan ook de rest van zijn dienst op die dag.

Er wordt gezegd dat Salomo over dit raadsel heeft nagedacht en tot de conclusie kwam dat het onoplosbaar is. Dat zeggen de rabbijnen. Ik denk dat dat waarschijnlijk niet waar is. Het kan gewoon zijn dat de rabbijnen het onoplosbaar vonden en concludeerden dat zelfs Salomo het niet had kunnen oplossen. Zo werd het een van hun legenden. Hoewel Salomo er misschien wel over heeft nagedacht. Ik weet het antwoord ook niet. Ik ben Salomo niet, en ik ben niet iemand die meer is dan Salomo.

Maar stel dat het sprenkelen van het reinigingswater de besprenkeling met het bloed van Jezus voorstelt. En stel dat het bloed, de as en het lichaam van de jonge koe Jezus Zelf en Zijn bloed voorstellen. Dan zou dat misschien het volgende kunnen betekenen. Hoewel Jezus vele volken zou besprenkelen en hen rein zou maken, verontreinigden degenen die eraan meewerkten Zijn dood teweeg te brengen zichzelf met de zonde dat ze Hem kruisigden. Het was werkelijk een zonde van degenen die Jezus doodden om dat te doen. Toch brachten ze daarmee omstandigheden tot stand die zondaars zouden reinigen.

Maar God gebruikte de zonden van het priesterschap. Het Sanhedrin werd geleid door de overpriesters, enzovoort. Het was dus het priesterschap dat in zekere zin het bloed van Jezus aanbracht, het Joodse priesterschap. Zij zijn degenen die ervoor zorgden dat Zijn bloed vergoten werd, en daardoor werden ze verontreinigd.

Denk eraan, Jezus zei tegen Pilatus:

> Jezus antwoordde: U zou geen enkele macht tegen Mij hebben, als het u niet van boven gegeven was; daarom heeft hij die Mij aan u overgeleverd heeft, een grotere zonde dan u.
>
> JOHANNES 19:11

De personen die Jezus aan Pilatus overleverden, waren de overpriesters. Jezus zei dat zij de grotere zonde hebben doordat ze dat hadden gedaan. Dus hoewel zij de werktuigen waren waardoor de besprenkeling met het bloed van Jezus beschikbaar kwam voor zondaars, werden ze onrein door die handeling te verrichten. Misschien is deze ceremonie, waarbij de priesters die dit uitvoeren onrein worden, eenvoudigweg een voorafschaduwing van die gebeurtenis.

19

Mirjams dood in het veertigste jaar

Hoofdstuk 20.

> De Israëlieten kwamen in de woestijn Zin, heel de gemeenschap, in de eerste maand, en het volk bleef in Kades. Daar stierf Mirjam, en zij werd er begraven.
>
> NUMERI 20:1

Er staat: de eerste maand. Dit is de eerste tijdsaanduiding die we in verscheidene hoofdstukken hebben gekregen. Toch wordt ons niet verteld welk jaar het is, maar het is het veertigste jaar. Hoe weten we dat? Omdat we aan het einde van het hoofdstuk zien dat ook Aäron sterft. In dit hoofdstuk sterft Mirjam en sterft Aäron, en krijgt Mozes te horen dat hij zal sterven zonder het beloofde land binnen te gaan. We raken de hele familie kwijt. De kinderen van Amram sterven allemaal in één hoofdstuk, of hun dood wordt in elk geval aangekondigd, en twee van hen sterven in dit hoofdstuk. Maar in hoofdstuk 33, vers 38, wordt ons verteld dat Aäron in het veertigste jaar stierf. Daarmee kunnen we dit hoofdstuk dus in de tijd plaatsen.

In Numeri hoofdstuk 33, vers 38, staat:

> Toen beklom de priester Aäron de berg Hor, op bevel van de HEERE, en hij stierf daar, in het veertigste jaar nadat de Israëlieten uit het land Egypte vertrokken waren, in de vijfde maand, op de eerste van de maand.
>
> NUMERI 33:38

Mirjam stierf dus in de eerste maand van het veertigste jaar. Aäron stierf vier maanden later, in de vijfde maand van hetzelfde jaar, en dat was het veertigste jaar. Tegen de tijd dat we bij hoofdstuk 20 aankomen, zijn we dus in het veertigste jaar. Hoelang we daar al zijn, weten we niet. Voor zover wij weten, kunnen we in de

hoofdstukken 18 en 19 ook al in het veertigste jaar zijn geweest, maar dat wordt ons niet verteld. Er is dus een hele periode van achtendertig jaar rondzwerven overgeslagen, zonder dat er eigenlijk veel over wordt gezegd.

20

Geloofsafval tijdens de woestijnreis

En toch, wat is er in die tijd gebeurd? Israël is in wezen afvallig geweest. Ze hebben gemord, ze hebben geklaagd, en er zijn nog andere tekenen van hun afvalligheid die niet in het boek Numeri worden genoemd, maar later aan het licht komen. In Jozua hoofdstuk 5, vers 5, wordt ons bijvoorbeeld verteld dat deze hele generatie hun zonen niet besneed. Want de nieuwe generatie moest, nadat ze het land Kanaän waren binnengekomen, besneden worden. Ze waren niet besneden, wordt ons verteld. Dat betekent dat al deze mensen die uit Egypte kwamen, de eerste generatie, niet eens de besnijdenis toepasten. Stel je dat eens voor. Dat betekent dat ze niet naar de tabernakel konden komen. Dat betekent dat ze aan geen van deze rituelen konden deelnemen. Dat betekent dat deze rituelen weliswaar waren voorgeschreven, maar dat ze achtendertig jaar lang in wezen werden verwaarloosd.

Er zijn in het boek Amos inderdaad aanwijzingen dat deze rituelen gedurende die periode werden verwaarloosd. Amos staat direct na het boek Joël, als je daar iets aan hebt. In Amos hoofdstuk 5, de verzen 25 en 26, zegt de profeet:

> Hebt u Mij slachtoffers en graanoffers gebracht in de woestijn, veertig jaar lang, huis van Israël? U hebt Sikkut, uw koning, rondgedragen, en Kewan, uw beelden, de sterren, uw goden, die u voor uzelf hebt gemaakt!
>
> AMOS 5:25-26

Dat is een retorische vraag. Het bedoelde antwoord is: nee, jullie hebben Mij gedurende die veertig jaar geen offers gebracht.

Blijkbaar maakten ze in die tijd dus afgoden voor zichzelf, aanbaden ze die en droegen ze die door de woestijn. Hoe Mozes en Aäron daar destijds op reageerden, staat niet opgetekend. Het moet hun veel verdriet hebben gedaan, want ze probeerden het volk te leiden in de zuivere aanbidding van Jahweh bij de tabernakel, en in plaats daarvan aanbad het volk afgoden.

Stefanus citeert deze passage uit Amos in Handelingen hoofdstuk 7. Uit de manier waarop hij het verwoordt, blijkt duidelijk dat ze in die tijd daadwerkelijk Moloch aanbaden, een bijzonder kwaadaardige, demonische god, en ook de hemelse legermachten. Ze aanbaden de sterren enzovoort, terwijl God hen in de wet had gewaarschuwd dat niet te doen.

Dit staat in Handelingen hoofdstuk 7. Stefanus is aan het prediken, en in de verzen 42 en 43 staat:

> En God keerde Zich af en gaf hen over om het hemelleger te dienen, zoals er geschreven is in het boek van de Profeten: Hebt u de veertig jaar in de woestijn ook slachtoffers en offers aan Mij gebracht, huis van Israël? Ja, u hebt de tent van Moloch meegedragen en de ster van uw god Remfan, de afbeeldingen die u gemaakt hebt om ze te aanbidden. Ik zal u daarom wegvoeren, verder dan Babylon.
>
> HANDELINGEN 7:42-43

Hier wordt de passage uit Amos aangehaald:

Hebben jullie Mij in die veertig jaar in de woestijn geslachte dieren en offers gebracht, volk van Israël? Ja, jullie droegen de tent van Moloch en de ster van jullie god Refan mee, beelden die jullie hadden gemaakt om te aanbidden. En Ik zal jullie tot voorbij Babylon wegvoeren.

21

Offers zonder gehoorzaamheid aan God

Het is nu mogelijk dat de nadruk in Zijn vraag ligt op ‘aan Mij’:

Hebben jullie offers aan Míj gebracht? — waarbij het antwoord nee wordt verondersteld.

Hij zou dan bedoelen: hoewel jullie Mij wel offers brachten, waren die vanwege jullie slechtheid voor Mij onaanvaardbaar. Jullie hadden ze evengoed aan Moloch of aan de sterren of aan iets anders kunnen brengen. Het is moeilijk om precies te weten hoe God dat bedoelt. Ik zeg dat het zoiets zou kunnen betekenen, omdat God in Jesaja hoofdstuk 66 deze opmerking maakt. Hij spreekt daar tot Israël op een moment dat ze afvallig zijn.

Vers 3, Jesaja 66:3:

> Wie een rund slacht, slaat een man neer, wie een lam offert, breekt een hond de nek, wie een graanoffer offert, offert varkensbloed, wie wierook brandt als gedenkoffer, looft daarmee een afgod. Zoals zíj ook hun eigen wegen gekozen hebben en hun ziel vreugde vindt in hun afschuwelijke afgoden,
>
> JESAJA 66:3

Dat betekent dat wanneer ze bij de tempel een rund offeren, ze wat God betreft evengoed een moord kunnen plegen. Niet omdat runderen evenveel waard zijn als mensen, maar omdat hun offer om andere redenen voor God onaanvaardbaar is, even onaanvaardbaar als moord.

Een hond was een onrein dier.

Let er nu op dat hij het heeft over Israëlieten die daadwerkelijk hun offers naar de tempel brengen. Ze brengen stieren, ze brengen lammeren, ze brengen hun graanoffers, ze brengen offers in de tempel en branden reukwerk. Maar hij zegt:

Wat Mij betreft kunnen jullie net zo goed een afgod aanbidden. Wat Mij betreft kunnen jullie net zo goed mensen of honden doden, of varkensbloed offeren.

Dat wil zeggen, hoewel je het ritueel uitvoert dat Ik geboden heb, doe je dat met zo'n slecht hart, met zo'n slecht leven erachter, dat het voor Mij volstrekt onaanvaardbaar is.

> Het offer van goddelozen is voor de HEERE een gruwel, maar het gebed van oprechten is Hem welgevallig.
>
> SPREUKEN 15:8

Het kan dus zijn dat wanneer Amos zegt:

> Hebt u Mij slachtoffers en graanoffers gebracht in de woestijn, veertig jaar lang, huis van Israël? U hebt Sikkut, uw koning, rondgedragen, en Kewan, uw beelden, de sterren, uw goden, die u voor uzelf hebt gemaakt!
>
> AMOS 5:25-26

Amos dichterlijk spreekt, een beetje zoals Jesaja. Hij zegt dan dat ze weliswaar naar de tabernakel kwamen en hun offers brachten, maar dat ze dat wat God betreft niet voor Hem deden. Ze waren in opstand tegen Hem, tegen Mozes, tegen Aäron, en daarmee tegen God. Daarom werden hun offers behandeld alsof ze Moloch hadden aanbeden.

Aanbaden ze Moloch? Dat hangt ervan af of die uitspraak in Amos letterlijk bedoeld is of niet. Maar waar het om gaat, is dat ze hun kinderen niet besneden. Hoe konden ze dan überhaupt naar de tabernakel komen? Hun kinderen konden in elk geval niet komen. Misschien kwamen de ouders wel en verzuimden ze gewoon het geloof aan hun kinderen door te geven. Het ironische is dat hun kinderen uiteindelijk wel gelovigen werden, en de ouders niet. Er is dus gedurende die hele periode sprake van algemene geloofsafval.

De veertig jaar zijn nu voorbij. Mozes spreekt nu een nieuwe generatie toe. Onder hen zijn Jozua, Kaleb, Mirjam en Aäron de enigen die bij de uittocht ouder dan twintig jaar waren. Mirjam sterft hier, en Aäron ook. Aan het einde van dit hoofdstuk zijn Mozes, Jozua en Kaleb dus de enige overlevenden van die generatie die uit Egypte wegtrok en die toen ouder waren dan twintig jaar. Alle anderen waren ten tijde van de uittocht nog kinderen. Hij spreekt hier dus een geheel nieuwe generatie volwassenen toe. Dat moeten we in gedachten houden.

22

Watergebrek en Gods bevel bij de rots

Nu, vers 2, nadat Mirjam gestorven was — en daar wordt geen ophef over gemaakt, er wordt geen rouw vermeld. Waarschijnlijk werd er wel gerouwd, maar het wordt niet vermeld. Ze heeft eigenlijk nooit veel bijgedragen. Ze leidde wel de zangers toen ze uit Egypte wegtrokken, maar afgezien daarvan mopperde ze tegen Mozes. God maakte haar daarom zelfs melaats. We lezen eigenlijk niet dat ze ergens bijzonder om bekendstond, behalve dat ze de zus van Mozes was. Veel meer wordt er eigenlijk niet aan haar toegeschreven, en er wordt ook geen grote ophef gemaakt over haar dood. We lezen alleen dat ze er niet meer is, het oudste nog levende kind uit dat gezin.

> Maar er was voor de gemeenschap geen water. Toen kwamen zij bijeen tegen Mozes en tegen Aäron. En het volk kreeg onenigheid met Mozes. Zij zeiden: Hadden wij maar de geest gegeven, toen onze broeders voor het aangezicht van de HEERE de geest gaven!
>
> NUMERI 20:2-3

Die mensen die bij die plagen stierven, bijvoorbeeld toen de grond openging en hen verzwolg, of toen de plaag kwam — die mensen die voor het aangezicht van de Heere stierven, onder het oordeel van God. Zij stierven tenminste snel. Wij zullen over een lange periode van dorst sterven. Waren we toen maar gestorven.

Ze zeggen:

> En waarom hebt u de gemeente van de HEERE in deze woestijn gebracht? Om hier te sterven, wij en ons vee? En waarom hebt u ons uit Egypte laten vertrekken? Om ons op deze ellendige plaats te brengen? Het is geen plaats voor zaaigoed, evenmin voor vijgenbomen, wijnstokken en granaatappels. Ook is er geen water om te drinken.
>
> NUMERI 20:4-5

Dat wil zeggen, ze waren in de woestijn. Er waren geen wijnstokken, er was geen fruit, en het ergste van alles was dat er moeilijk drinkbaar water te vinden was.

> Toen gingen Mozes en Aäron van de gemeente weg naar de ingang van de tent van ontmoeting, en zij wierpen zich met hun gezicht ter aarde. En de heerlijkheid van de HEERE verscheen hun. De HEERE sprak tot Mozes: Neem de staf en roep de gemeenschap bijeen, u en Aäron, uw broer, en spreek voor hun ogen tot de rots, en die zal zijn water geven. Zo zult u water voor hen voortbrengen uit de rots, en u zult de gemeenschap en hun vee laten drinken.
>
> NUMERI 20:6-8

We weten dat dit, of iets wat erop leek, al eerder was gebeurd, in Exodus hoofdstuk 17, toen hun ouders hadden gemopperd dat er geen water was. God had Mozes toen daadwerkelijk gezegd zijn staf te nemen en op een rots te slaan, en dat was vlak bij de berg Sinaï. Daar zijn ze niet meer. Ze zijn nu in de vlakten van Moab. Ze bevinden zich aan de overkant van de rivier, tegenover Kanaän. Ze zijn op een heel andere plek. Het is een andere rots, hoewel de Joden een overlevering hadden dat deze rots hen volgde. Het was dezelfde rots die hen volgde. Dat staat hier niet. Maar waar het om gaat, is dat dit een soortgelijke handeling is, soortgelijk gemopper over een soortgelijk probleem. En er zal een soortgelijke oplossing komen, maar geen identieke oplossing.

Er staat:

23

Mozes slaat de rots en mag Kanaän niet in

> Toen nam Mozes de staf van voor het aangezicht van de HEERE, zoals Hij hem geboden had. En Mozes en Aäron riepen de gemeente voor de rots bijeen, en hij zei tegen hen: Luister toch, ongehoorzamen, zullen wij voor u uit deze rots water voortbrengen? Toen hief Mozes zijn hand op en hij sloeg de rots twee keer met zijn staf, en er kwam veel water uit, zodat de gemeenschap en hun vee konden drinken.
>
> NUMERI 20:9-11

Mozes volgde Gods aanwijzingen dus niet op, maar God gaf het volk toch water. Maar Mozes moest zich daarvoor tegenover God verantwoorden, en dat was een ernstige zaak. We zullen zien dat God hem gaat zeggen dat hij het land niet zal binnengaan. Vers 12:

> Maar de HEERE zei tegen Mozes en tegen Aäron: Omdat u niet in Mij geloofd hebt, en Mij voor de ogen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, zult u deze gemeente niet in het land brengen dat Ik hun gegeven heb.
>
> NUMERI 20:12

We lezen helemaal niet dat Mozes hierover berouw had of om vergeving smeekte, maar Mozes vond het wel oneerlijk. En hierna klaagde hij er in Deuteronomium talloze keren over. Hij zegt:

> Ook smeekte ik de HEERE in die tijd om genade en zei: Heere, HEERE! Ú bent begonnen aan Uw dienaar Uw grootheid en Uw sterke hand te tonen. Want welke god is er in de hemel en op de aarde die zulke werken en machtige daden kan doen als U? Laat mij toch oversteken en dat goede land zien, dat aan de overzijde van de Jordaan is, dat goede bergland en de Libanon! Maar de HEERE was verbolgen op mij, vanwege u, en Hij luisterde niet naar mij. En de HEERE zei tegen mij: Laat het u genoeg zijn; spreek niet meer tot Mij over deze zaak.
>
> DEUTERONOMIUM 3:23-26

Mozes geeft het volk er enigszins de schuld van dat ze hem tot het uiterste hebben gedreven. En je kunt hierin echt wel enigszins met Mozes meevoelen. Ik denk aan al die keren dat ze koppig en onredelijk waren en tegen hem in opstand kwamen, terwijl hij niets verkeerd had gedaan. En op die momenten waarop God boos was, had Mozes vaak voor hen gepleit. Nu is Mozes boos, en God is niet zo boos. God zegt alleen:

Praat tegen de rots, dan geeft die jullie water.

Dit zijn andere aanwijzingen dan Hij eerder in Exodus 17 gaf. In Exodus 17 zei Hij:

> Sla op de rots.
>
> EXODUS 17:6

En dat deed hij, en er kwam water uit. Deze keer zei Hij:

> Toen gingen Mozes en Aäron van de gemeente weg naar de ingang van de tent van ontmoeting, en zij wierpen zich met hun gezicht ter aarde. En de heerlijkheid van de HEERE verscheen hun. De HEERE sprak tot Mozes: Neem de staf en roep de gemeenschap bijeen, u en Aäron, uw broer, en spreek voor hun ogen tot de rots, en die zal zijn water geven. Zo zult u water voor hen voortbrengen uit de rots, en u zult de gemeenschap en hun vee laten drinken.
>
> NUMERI 20:6-8

En hij sloeg erop. Maar eerst foeterde hij het volk uit en zei:

Stelletje opstandelingen.

24

Mozes heiligt God niet bij Meriba

Er wordt niet precies gezegd welke daad van Mozes God het meest beledigde, behalve dat Mozes God niet geloofde en Hem niet heiligde. Hij gehoorzaamde God niet. Hij sprak niet tegen de rots. Maar welke van de dingen die Mozes deed, was de grote overtreding?

De meeste mensen zeggen dat het was dat hij op de rots sloeg. En misschien was dat ook zo, want de rots is een type van Christus. En uit Christus komt het levende water, het water des levens dat het leven van de wereld in stand houdt. En dat leven kwam uit Hem voort doordat Hij werd geslagen, doordat Hij werd gekruisigd. Dat eerste slaan op de rots was dus een zinnebeeld van Christus Die werd geslagen en als gevolg van Zijn dood leven voor het volk voortbracht. Maar Hij hoefde niet opnieuw geslagen te worden. Jezus hoeft maar één keer gekruisigd te worden, eens en voor altijd. Opnieuw op de rots slaan geeft de verkeerde boodschap. Nu Jezus eenmaal gestorven is, hoef je alleen maar te bidden, tegen de rots te spreken. Je hoeft niet opnieuw op de rots te

slaan om leven te krijgen. Sinds die tijd hoef je alleen maar tot Hem te spreken om het water des levens te ontvangen. En zo wilde God dus dat het type zou worden uitgewerkt. Mozes bedierf het door opnieuw op de rots te slaan.

Zo zouden de meeste christenen zeggen dat Mozes de fout inging. En hij ging zeker de fout in door op de rots te slaan. Maar God wijst het slaan op de rots niet echt specifiek aan als het probleem. Er kunnen andere dingen hebben meegespeeld. Dat hij het volk opstandelingen noemde, kan een probleem zijn. Wanneer de Psalmen deze gebeurtenis in herinnering brengen, wordt soms vermeld dat Mozes onbezonnen sprak, dat hij zijn geduld verloor. Hij noemde hen opstandelingen. Ze waren opstandelingen, maar toch sprak hij hen aan en kleineerde hen als opstandelingen. Dat had hij eigenlijk niet eerder gedaan.

En hij zei ook:

Moeten wij voor jullie water uit deze rots laten komen?

Hij en Aäron deden alsof zij degenen waren die voor het water zorgden. Dat is de eerste keer dat Mozes dat ooit deed. Mozes maakte altijd duidelijk dat hij het niet was, maar God Die al deze dingen deed. Maar nu lijkt hij te suggereren dat hij degene is die water uit de rots zal laten komen.

Er zijn hier dus verschillende dingen verkeerd aan wat Mozes deed. En God geeft niet specifiek aan welk daarvan Hem het meest beledigt, maar Hij zei alleen:

> Maar de HEERE zei tegen Mozes en tegen Aäron: Omdat u niet in Mij geloofd hebt, en Mij voor de ogen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, zult u deze gemeente niet in het land brengen dat Ik hun gegeven heb.
>
> NUMERI 20:12

Na deze mensen veertig jaar te hebben verdragen, verliest Mozes dat voorrecht door deze ene daad. Dat laat zien dat God strenger is voor leiders. Deze mensen gingen het Beloofde Land binnen, en ze waren al die tijd opstandelingen. Mozes maakt één fout, en hij mag niet naar binnen.

In vers 13 staat:

> Dit is het water van Meriba, waar de Israëlieten de HEERE ter verantwoording riepen, en waar Hij onder hen geheiligd werd.
>
> NUMERI 20:13

Meriba betekent twist, en we zijn dit woord al eerder tegengekomen. Het water bij de berg Horeb dat uit de rots kwam, werd ook het water van Meriba genoemd. En om onderscheid te maken tussen de twee wateren van Meriba, wordt deze gebeurtenis later, in Deuteronomium 32:51, Meriba-Kades genoemd. Ze waren in de buurt van Kades, en Meriba betekent twist: twist bij Kades, terwijl die andere plaats daar bij de berg Horeb lag.

Er zijn dus twee Meriba's. Ze hebben deze waarschijnlijk naar de andere genoemd vanwege de overeenkomst. Ze zijn op een nieuwe plek. Er zijn heel wat van zulke plaatsen, heel wat stadsnamen die in meer dan één staat voorkomen. Een aantal steden in New England is zelfs vernoemd naar steden in Engeland, omdat de mensen die uit Engeland overkwamen de nieuwe plaats vernoemden naar de plaats waar ze vandaan kwamen. En zo hebben we ook New York naast York. Veel plaatsen aan de oostkust zijn vernoemd naar plaatsen in Engeland. Zo is dit dus een soort Nieuw-Meriba. Hun ouders waren bij Meriba geweest. Dit is Nieuw-Meriba.

25

Edom weigert Israël de doortocht

Dan lezen we in vers 14:

> En Mozes stuurde uit Kades boden naar de koning van Edom, met de boodschap: Dit zegt uw broeder Israël: U weet zelf van al de moeite die ons getroffen heeft, dat onze vaderen naar Egypte vertrokken zijn, en dat wij vele dagen in Egypte gewoond hebben, en dat de Egyptenaren ons en onze vaderen kwaad gedaan hebben. Toen riepen wij tot de HEERE. Hij hoorde onze stem, en Hij zond een Engel, en Hij leidde ons uit Egypte. En zie, wij zijn in Kades, een stad aan het uiterste van uw grens. Laat ons toch door uw land trekken. Wij zullen niet door akkers of wijngaarden trekken, en wij zullen geen water uit een put drinken. Wij zullen de koninklijke weg nemen, wij zullen niet naar rechts of naar links afwijken, totdat wij door uw gebied getrokken zijn.
>
> NUMERI 20:14-17

Dat is de hoofdweg die alle reizigers namen wanneer ze door het gebied trokken.

Het is een bescheiden voorstel. Ze zeggen: ‘We zullen jullie water niet drinken. We zijn met heel veel mensen. We beseffen dat jullie putten droog zouden kunnen vallen als we al ons vee en onszelf van jullie water proberen te voorzien. We zullen niet in de buurt van jullie wijngaarden en akkers komen, waar ons vee naartoe zou kunnen rennen of waar onze mensen naar binnen zouden kunnen gaan om jullie graan te

pakken. We blijven gewoon op de weg. We willen jullie alleen laten weten dat we niet van plan zijn jullie kwaad te doen. Geef ons alleen toestemming om door jullie gebied te trekken.'

> Maar Edom zei tegen hem: U mag niet door mijn land trekken, anders ga ik u met het zwaard tegemoet! Toen zeiden de Israëlieten tegen hem: Wij zullen langs de hoofdweg trekken, en als wij van uw water drinken, ik en mijn vee, dan zal ik daarvoor de prijs betalen. Ik wil alleen maar te voet doortrekken, meer niet. Maar hij zei: U mag er niet doortrekken! En Edom trok eropuit, hem tegemoet, met een zwaar bewapend volk, en met sterke hand. Zo weigerde Edom toestemming aan Israël om door zijn gebied te trekken en daarom week Israël van hem af.
>
> NUMERI 20:18-21

Ze moesten om Edom heen trekken in plaats van erdoorheen. Niet erg broederlijk van Edom. Vanaf dat moment waren Edom en Israël vijanden. Dit is de eerste keer dat de twee landen echt een conflict hebben gehad. Natuurlijk was Ezau, de stamvader van Edom, op een bepaald moment vijandig tegenover Jakob geweest, maar ze hadden zich met elkaar verzoend. Dit is dus de eerste keer dat we echt vijandigheid zien tussen de twee takken van de familie. En die bleef voortduren totdat Edom verdwenen was, dood, uitgestorven, honderden jaren later.

26

Aärons dood en Eleazars opvolging

> Toen braken de Israëlieten van Kades op en zij kwamen, heel de gemeenschap, bij de berg Hor. En de HEERE zei tegen Mozes en tegen Aäron, bij de berg Hor, aan de grens van het land van Edom: Aäron zal met zijn voorgeslacht verenigd worden, want hij zal niet in het land komen dat Ik aan de Israëlieten gegeven heb, omdat u bij het water van Meriba ongehoorzaam bent geweest aan Mijn bevel. Neem Aäron en Eleazar, zijn zoon, en laat hen de berg Hor opklimmen. En trek Aäron zijn kleding uit en trek ze Eleazar, zijn zoon, aan, want Aäron zal met zijn voorgeslacht verenigd worden en daar sterven. Mozes deed zoals de HEERE geboden had: zij klommen de berg Hor op, voor de ogen van heel de gemeenschap. En Mozes trok Aäron zijn kleding uit, en hij trok ze zijn zoon Eleazar aan. En Aäron stierf daar, op de top van de berg. Mozes daalde van de berg af, met Eleazar. Toen heel de gemeenschap zag dat Aäron de geest gegeven had, beweenden zij Aäron dertig dagen, heel het huis van Israël.
>
> NUMERI 20:22-29

Ik probeer me in te leven in wat er in Aäron en zijn zoon omging toen ze deze berg op gingen, wetend dat Aäron daarheen ging om te sterven. Hij zal zijn gewaden uittrekken. Hij zal gewoon sterven. We weten niet op welke manier hij stierf. Ik vermoed dat God eenvoudig zijn adem wegnam. Hij stierf waarschijnlijk pijnloos. Hij liet Mozes hem niet doden. De man stierf in elk geval niet door het zwaard of door de plaag, maar God nam eenvoudig zijn adem weg.

Maar toch, die berg op gaan met zijn zoon, terwijl ze allebei weten dat Aäron zal sterven. Terwijl de kleding wordt overgedragen, wat moet die zoon hebben gedacht toen hij zag hoe zijn vader zijn ambt aflegde en aan hem overdroeg, wetend dat hij die

dag zou sterven. Je weet niet altijd wanneer je ouders zullen sterven, tenzij ze voor een vuurpeloton komen te staan. Wanneer mensen lang ziek zijn, weet je misschien dat hun dood nabij is. Maar je weet nog steeds niet wanneer ze zullen sterven. Maar te weten: 'We gaan deze berg op. Vader zal sterven. We komen zonder hem weer naar beneden' — dat moet voor die vader en zoon samen heel aangrijpend zijn geweest, denk ik.

Het volk Israël mocht Aäron graag. Dat is nog steeds zo. De Joden eren Aäron nog steeds, hoewel hij een paar grote blunders heeft begaan. Hij lijkt die blunders te hebben begaan doordat hij zwak en beïnvloedbaar is, en dat is niet goed. Het is niet goed om zo te zijn, maar hij was blijkbaar niet kwaadaardig, vijandig of opstandig. Daarom liet God Aäron vaak vrijuit gaan wanneer Aäron heel slechte dingen deed. Blijkbaar wist Hij dat Aäron niet de bedoeling had kwaad te doen. Hij was gewoon soms dom en soms te slap om weerstand te bieden aan de invloed van anderen, zoals Mirjam, die een slechte invloed op hem had gehad.

Het volk rouwde dertig dagen om Aäron. We lezen niet dat ze om Mirjam rouwden. Misschien deden ze dat wel, maar we lezen er niets over. Als ze dat deden, was het blijkbaar niet de moeite van het vermelden waard. We komen hierop terug en zullen dan nog wat meer interessant materiaal behandelen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Numeri 18:1
- Numeri 18:2-3
- Numeri 18:4-7
- Markus 10:44
- Mattheüs 20:25-26
- Johannes 10:27
- 1 Korinthe 11:3
- Numeri 18:7
- 1 Petrus 4:10

- 1 Petrus 4:11
- 1 Korinthe 5:4-5
- Numeri 18:8
- Numeri 18:9
- Numeri 18:10
- Numeri 18:11-13
- Numeri 18:15
- Numeri 18:20
- Numeri 18:21
- Numeri 18:22-24
- Numeri 18:25-26
- Numeri 18:27-32
- Numeri 19:2
- Hebreeën 9:13
- Hebreeën 9:14
- Numeri 19:3-5
- Numeri 19:6
- 1 Korinthe 15:4
- 1 Korinthe 5:8
- Numeri 19:13-16
- Mattheüs 23:27
- Numeri 19:18
- Numeri 19:19-22
- Romeinen 6:23
- Johannes 19:11
- Numeri 20:1
- Numeri 33:38
- Amos 5:25-26
- Handelingen 7:42-43
- Jesaja 66:3
- Spreuken 15:8
- Numeri 20:2-3
- Numeri 20:4-5
- Numeri 20:6-8

- Numeri 20:9-11
- Numeri 20:12
- Deuteronomium 3:23-26
- Exodus 17:6
- Numeri 20:13
- Numeri 20:14-17
- Numeri 20:18-21
- Numeri 20:22-29

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.